

Også i Irak skal Logistiksoldaten beherske de soldatermæssige færdigheder

Af major Lars Rix, chef for Stabs- og Logistikkompagniet, Irak Hold 7.

Stabs- og Logistikkompagniet (ST&LOGKMP) ved den Danske Bataljon (DANBN) i Irak, har nu været i missionsområdet i godt tre måneder. Der er således mulighed for at gøre en kort status over tiden, der er gået.

Hærens Reaktionsstyrkeuddannelse (HRU)

Kompagniet har som det første ST&LOGKMP fulgt et egentligt HRU forløb, om end uddannelsesgrundlaget i form af standardiseret uddannelsesforløb (STUF) ikke var på plads til gennemførelse af hold JUN 05.

HRU har medført en ændret fokus i uddannelsen. Fra første dag i uddannelse har man kunnet sigte direkte mod den kommende opgave i international tjeneste – for vores vedkommende i Irak.

Det har været glædeligt - og for mange officerer vel også længe ønsket - at få denne mulighed, idet vi kun herved sætter vores soldater i stand til at virke på et tilfredsstillende niveau. Tidligere tiders to-ugers missionsorienteret uddannelse, der forinden var krydret med en række missionsforberedende kurser, vil på ingen måde kunne gøre en enhed klar til at virke i Irak, som forholdene er i dag. En lang række emner, som vi

tidligere ikke anvendte uddannelsestid til, skal nu prioriteres højt. Dette selvfølgelig på bekostning af en række emner, der i dag kun er mindre relevante.

Grundig uddannelse er nødvendig

Under alle omstændigheder skal de almindelige soldatermæssige færdigheder prioriteres højt – herunder kampeksercits og standardreaktioner, våbenbetjening og våbenbehandling, skydefærdigheder og førstehjælp. Jeg vil kort knytte en kommentar til disse:

Kampeksercits og standardreaktioner har selvfølgelig altid været prioriteret, men langt fra tilstrækkeligt til at kunne virke under disse forhold. Kørerer er ikke længere blot en kører - forhold som eskorteret enhed, reaktioner ved beskydning, IED (vejsidebomber) o.l. skal mestres til enhver tid, herunder skal personellet kunne indgå i gennemførelse af 4C procedurer (standardprocedurer i f.m. IED).

Oftes ses et behov for at ST&LOGKMP kan eskortere egne enheder og i enkelte tilfælde opstille eskorte til andre enheder. F.eks. har vi afgivet eskorte til MP og eskortering af SSE (Støtte og Samtænkningssenhed) kan også forekomme. I andre tilfælde har kompagniet afgivet personel til MP,

for at de kan løfte deres opgaver.

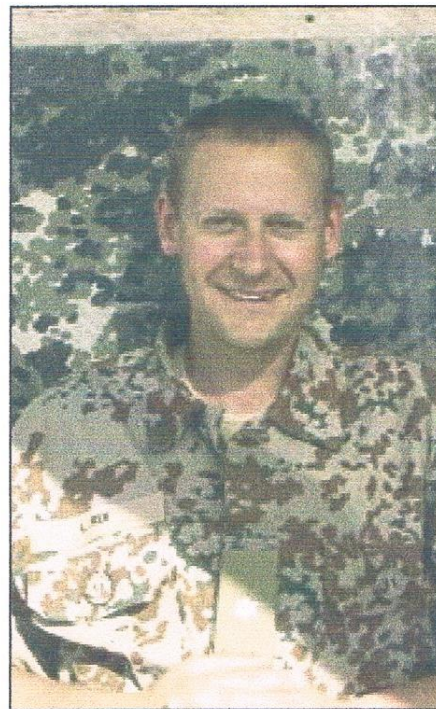
Der er således behov for uddannelse i at eskortere anden enhed, kampeksercits for eskortenheden, Route Check og Sweep (afsiddet afsøgning efter IED), gennemførelse af IED handlebaner, samt 4C operationer. Dette er uddannelsesemner, vi tidligere ikke har tilagt den store vægt.

Våbenbehandling, våbenbetjening og skydefærdigheder er som udgangspunkt ikke noget nyt, men der ses stadig for mange, hvis våbenbetjening er for dårlig.

Der er allerede oplevet et tilfælde af utilsigtet skudafgivelse fra LMG (heldigvis ikke personel fra ST&LOGKMP), samt et antal vådeskud i f.m. afladning, der dog er sket i de opstillede "afladerør".

Endeligt skal førstehjælp tillægges høj prioritet. Ved sanitetsdelingen er det naturligt fortsat at udvikle og uddanne sig under øvelserne, men for øvrigt personel og de frie sygehjælpere glemmes det ofte.

Nødvendigheden af førstehjælp og uddannelse af frie sygehjælpere er flere gange bevist under vores hold, hvilket har resulteret i en stor indsats fra vores sanitetsdelings side vedr. uddannelse af bataljonens øvrige enheder generelt og

de frie sygehjælpere i særdeleshed.

...og husk så på, at uddannelsen slutter ikke, når man bliver udsendt – den fortsætter og skal udvikles yderligere, mens man er i missionsområdet.

Situationen i området

Ganske kort efter hold 7 havde overtaget kommandoen i området, valgte Guvernøren i Basra og Basra Provinsråd at afbryde al samarbejde med de britiske og danske styrker i området. Størstedelen af IPS (Irakisk Politi), lokale sikkerhedsråd og byråd frasagde sig således samarbejdet med vores enheder. Først i begyndelsen af maj har guvernøren og provinsrådet igen ønsket samarbejde med koalitionsstyrkerne, hvilket så småt er ved at sprede sig i området. Store dele af samvirket med irakiske myndigheder har således stået stille i tre måneder. Vi håber nu på, at situationen forbedres yderligere, men der er et stykke vej endnu – blot for at nå på niveau med det, der var

end-state for hold 6.

IED angrebene har i perioden taget til i antal, ligesom vi i begyndelsen ofte oplevede beskydning af bataljonens enheder, primært af panserinfanterikompaniet. Beskydningen af vores enheder er i den seneste tid mindsket betydeligt, særligt fordi de opholder sig kortere tid på samme sted, men truslen er stadig til stede. Mængden af IED angreb har været mange, men heldigvis har enhederne også fundet mange IED'er grundet gode procedurer for Route check.

Endeligt har lejren været angrebet med indirekte skydende våben et antal gange, første gang tre dage efter hold 6 tog hjem. Underligt nok havde Shaibah Logbase (SLB) ikke været angrebet på denne måde i 13 måneder, mens andre lejre i området ofte var blevet angrebet..., det er der nu ændret på. De første angreb var "uvirkelige", idet man ikke kunne høre nedslag, men søndag den 2. april var der nedslag fra to raket-

ter lidt udenfor Camp Danevang. Her var man ikke i tvivl om alvoren – og den gode gamle reaktion "Fald ned" er stadig brugbar, når man hører raketterne i luften.

ST&LOGKMP

Generelt er opgaverne ikke forskellige i f.t. tidligere missioner, men måden hvorpå de løses, når man kommer udenfor Shaibah Logbase, er væsentlig anderledes end vi har oplevet i tidligere missioner. At skulle eskortere egen enhed og klare sikkerheden i f.m. eskorten er en noget anderledes opgave, end vi tidligere har trænet til. Reelt set skal vi kunne samme eksercits som kampenhederne..., og samtidig kunne løse vores logistiske opgaver! Det er selvfølgelig ikke muligt, hvorfor vi også kun løser eskorteopgaver i dele af ansvarsområdet. Det er dog meget vigtigt, at man træner denne del af opgaverne hjemmefra, så man er klar fra ankomst. Route check, sweep og 4C

operationer har vi ikke tidligere brugt megen tid på.

Den største trussel er helt klart IED, mens de sekundære trusler er beskydning med håndvåben samt evt. selvmordsbomber. Kampeksercitsen og standardprocedurerne er ganske klare, og på mange områder ganske simple, men det kræver tid for at opnå den rutine, der er behov for. Der bruges i opstarten megen tid på yderligere uddannelse af disse call sign, samt på yderligere uddannelse i førstehjælp.

Kompagniet favner over mange specialeområder. En meget spændende opgave, men måske lidt for stor. Særligt er de administrative opgaver i f.m. sammendragning og udsendelse utroligt mange, ligesom enhedens materielbeholdninger overstiger hvad en normal forsyningsbefalingsmand bør pålægges ansvaret for. Mange ting kan pege på at man i fremtiden udsender både et STKMP og et LOGKMP!

Afslutning

Tre måneder inde i missionen kan man vel godt tillade sig at gøre status. Logistikkerne roses vel sjældent for ting der virker – det forventes det jo at gøre, men der bliver meget hurtigt peget fingre af tingene, hvis de ikke virker. At der endnu ikke har været noget at pege fingre af vedr. den logistiske tjenestes udførelse ved ST&LOGKMP og NSE vidner vel blot om, at opgaven løses til fulde?

Med 46 grader i skyggen her sidst på foråret, ønskes alle en god sommer derhjemme - formentlig med lidt lavere temperaturer end her.

Set fra konstablens side

Af konstablerne J. Schønnemann og A. Skou Kristensen.

Hvor godt rustet står man som nyudnævnt konstabel foran en udsendelse efter otte måneders "Hærens Reaktionsstyrkeuddannelse?" Vil jeg i kraft af min træning være i stand til at håndtere de situationer, der opstår

i missionsområdet? Hvordan bliver det at være væk hjemmefra i seks måneder? Spørgsmålene var mange, da 4 HRUKMP i slutningen af januar var samlet i Oksbøl til den afsluttende øvelse styret af 2 BDE.

Klar til kamp

Efter halvdelen af missionen her hvor Irak hold 7 nu er overstået, er de fleste svar ved at falde på plads. Dagligdagen for os i ST&LOGKMP kører efterhånden på skinner og alle kender deres faste opgaver. Vi er jo primært et logistikkompani og det betyder, at en stor del af vores arbejde foregår inde i lejren, hvor vi sørger for at bataljonens materiel, forsyninger og køretøjer altid er klar til kamp.

Dog er det vigtigt at huske, at vi har adskillige folk, der jævnligt kører ud i ansvarsområdet. Eksempelvis er FS&TPDEL tit afsted på ture til Kuwait for at afhente personel i lufthavnen eller køre bus til R&R. I den forbindelse blev godt 25 af konstabeleleverne hjemmefra uddannet til selvstændigt at kunne stå for at eskortere egne enheder.

Under den første bataljonsøvelse modtog vi omfattende undervisning i eskortens procedurer, taktisk kørsel og forhold ved beskydning og vejsidebombeangreb. De to efterfølgende kompagniovelser i terrænet ved Hammer Bakker brugte vi yderligere på at rutinere vores *call signs* (som de enkelte eskorter benævnes) og øvede bl.a. frigørelse fra kamp både i køretøjer og til fods og forhold ved havari og trafikuheld.

Uddannelsen har medført, at ST&LOGKMP stort set foretager al eskortering af egne enheder og således ikke belaster bataljonens to spydspiser, SPJESK og PNINFKMP, som begge har nok at se til. Derudover var det for konstabeleleverne en god vedligeholdelse af de basale soldaterfærdigheder samt en indføring i lidt mere avancerede kampteknikker som f.eks. skydning under kørsel.

Kampeksercits som sådan er ikke det, der bruges mest tid på under de

otte måneder i HRU'en. Konstabeleleverne er på kurser, til omskolinger eller tager kørekort og specielt i starten af forløbet er det sjældent, at hele kompagniet er samlet. Så når man endelig har sløringscreme i ansigtet og jord under neglene, er det med at suge til sig.

Ude i vores ansvarsområde kan alle pludselig stå i en situation, hvor det er alvor, og så skal man kunne reagere herpå – også selvom man er kontorhjelper eller telegrafist.

Udsendt for første gang

Som 20-årig konstabel er det en stor omvæltning at rive teltpælene op af den danske jord for at bruge et halvt år i Iraks ørken. Mange kan opleve opholdet som en isoleret tilværelse, hvor der er langt hjem og man bliver mødt med en lang række oplevelser, der ikke altid er behagelige.

Under vores uddannelse blev der gjort meget for at folk har baglandet i orden – altså involverer familie og venner i de tanker man gør sig inden udsendelse. "Det kan godt være, at familien ikke er enige i din beslutning, men de skal forstå, hvorfor du træffer den", lød budskabet.

Derudover er det essentielt, at folk er godt trænede hjemmefra, så det ikke bliver arbejdsopgaverne under missionen, der skaber frustration og problemer. Vi arbejder med termen: "selvpålagte plager", som vi gerne skulle have så få af som muligt.

HRU giver et langt stykke af vejen folk de værktøjer, der er nødvendige for at virke som soldat og menneske i udlandet. Uddannelsen er stadig relativ ny og der sker løbende justeringer i indholdet, men det bevæger sig utvivlsomt i den rigtige retning.

Under sin første udsendelse kan man have tendens til at føle sig overvældet af de mange indtryk som vælter ind de første dage. Men efterhånden som tiden går, tager uddannelsen over og den rutine man har opbygget gennem uddannelsen i Danmark, viser sig at være aldeles nyttig. Samtidig finder man også ud af, at ikke alle ting fungerer optimalt og dette bliver efterfølgende

rettet til ved hjælp af alles input.

Samtidig bliver hverdagen fyldt med nye opgaver, som på grund af opgavens beskaffenhed ikke kunne forberedes i Danmark. Dermed bliver hverdagen i de første uger hektisk men oplevelsesrig.

Den første tur ud af lejren

Efterhånden som tiden går, bliver man klar over forskellen på træning og virkelighed. Den første gang man lader med skarpt for at køre ud af lejren flyver tankerne uværligt rundt i hovedet. Vejsidebomber, raketangreb og small arms fire er blot nogle af tankerne, der prøver at blive kædet sammen med forholdsregler i mod dem.

Spørgsmålet om hvordan man vil reagere under et vejsideangreb, er og vil forblive ubesvaret indtil angrebet sker. Kan man leve op til sine egne og andres forventninger? Var træningen god nok og kan man huske den, når man virkelig skal bruge den?

Pludselig kan man se grunden til de mange timers kampeksercits, skydning under kørsel, kolonnekørsel i mørke, øvelse i 4C og ikke mindst førstehjælp. Den fortsatte uddannelse af sygehjælpere og rutinerne af vore call signs

er derfor en skønnet arbejdsopgave og for den gode soldat, en velkommen ting.

Hvis det ikke står klart fra missionens start, så vil de første angreb hurtigt stille træningens nødvendighed i et soleklart lys. Ikke mindst når angrebene finder sted på ens egne eskorteruter.

Længslen hjem og ud igen.

At være udsendt med det danske forsvar indebærer som regel en udsendelse på seks måneder. Det er for mange en stor ting at skulle være væk fra familie, kone, kæreste, børn og venner.

Heldigvis er tidens teknologi nu en gang sådan, at forbindelse i form af tale og skrift er vidt udbredt og man skulle tro man ikke var længere væk end nabobyen. Men det er man, og det kan være svært at overbevise de pårørende om, at arbejdspladsen bare er flyttet til et andet sted, når nyhederne altid kun ser den dårlige side af sagen.

Derfor er det vigtigt at have baglandet i orden når man tager væk hjemmefra. Hvis familien ikke kan forstå "hvorfor", så skal de i det mindste kunne forstå, at udsendelsen sjældent vil blive en succes uden støtten fra de pårørende. Det er svært at skulle dis-

kutere over telefonen 4.500 kilometer hjemmefra.

Heldigvis har langt de fleste soldater opbakningen hjemmefra og familien har efterhånden som dagene er gået, fundet ud af, at det ikke er krig ligesom på film hernede, sådan at støtten hjemmefra opretholdes.

Baglandet skal være i orden

Hvis man vil udsendes som soldat for Danmark, er det vigtigt at have baglandet i orden. Når man har dét, vil livet hernede synes at være noget nemmere end hvis det modsatte var sagen.

Efterhånden som tiden hernede går begynder de gode oplevelser måske at pege i retning af fastansættelse og advancement indenfor den militære struktur. For det er jo noget specielt at være udsendt. Man har et særligt sammenhold med de mennesker man tilbringer seks måneder sammen med, og samtidigt har man foretaget sig noget, som ikke alle andre har prøvet.

Derfor kan lysten snart melde sig igen og som fremtiden tegner sig for det danske forsvar, med flere og flere udsendte enheder til verdens brændpunkter, er der gode muligheder for et liv som udsendt.

